

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DRIE ZUSTERS
(Tri sestri)

Drama in vier bedrijven

1880
door

Anton Tsjechov

Vertaling : Ton Lutz & Chiem van Houweninge

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2006
Nr.1969

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VEERTIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens bvba
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens bvba worden gestuurd. Enkele dagen voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteursrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende auteursrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

TARIEFCODE A1

© 1998 Toneelfonds J. Janssens/Ton Lutz & Chiem van Houweninge

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

PROZOROW, ANDREI SERGEJEWITSJ	
NATASJA, NATALJA IWANOWNA	zijn verloofde, later zijn vrouw
OLGA	
MASJA	
IRINA	zijn zusters
KOELYGIN, FJODOR ILJITSJ	leraar aan het gym- nasium, echtgenoot van Masja
WERSJININ, ALEXANDER IGNATJEWITSJ	overste, batterij-comman- dant
TOEZENBACH, NIKOLAI LWOWITSJ	baron, eerste luitenant
SOLJONIJ, WASILIJ WASILJEWITSJ	kapitein van de staf
TSJEBOETIKIN, IWAN ROMANOWITSJ	militair arts
FEDOTIK, ALEXEI PETROWITSJ	tweede luitenant
RODE, WLADIMIR KARLOWITSJ	tweede luitenant
FERAPONT	bode van 't dis- trictsbestuur, oud
ANFISA, NJANJA	een oude vrouw van 80 jaar

Plaats van handeling: hoofdstad van een gouvernement

EERSTE BEDRIJF

(In het huis van Prozorow. Een salon met pilaren, waarachter een grote zaal te zien is. Middag; het is zonnig buiten, warm. In de zaal wordt de tafel gedekt voor de lunch. Olga, in het donkerblauwe uniform van lerares aan een meisjes-gymnasium, corrigeert, of ze nu loopt of staat, aan één stuk door schoolschriften; Masja, in een zwarte jurk, zit, met haar hoed op haar knieën, en leest in een boek; Irina, in een witte jurk, staat in gedachten)

OLGA Vader is vandaag precies een jaar geleden gestorven, vijf mei, jouw naamdag, Irina. Het was erg koud, het sneeuwde toen. Ik dacht dat ik het niet zou overleven, jij was flauwgevallen, het was net of je dood was. En kijk eens aan, één jaar later en de herinnering is vervaagd, je draagt weer een witte jurk, je gezicht straalt...

(De klok slaat twaalf uur) Toen sloeg de klok ook. *(Pauze)* Ik weet het nog heel goed: ze droegen vader naar buiten, de muziek speelde, op het kerkhof werden saluutschoten gelost. Hij was generaal, brigade-commandant, toch liepen er maar weinig mensen achter de baar. Het regende nog ook toen, heel hard en het sneeuwde.

IRINA Waarom al die dingen ophalen!

(Achter de pilaren, bij de tafel in de zaal verschijnen baron Toezenbach, Tsjeboetikin en Soljonij)

OLGA Vandaag is het warm, je kan de ramen wijd openzetten, maar de berken lopen nog niet uit. Vader kreeg de brigade, verhuisde met ons vanuit Moskou naar hier, elf jaar geleden, en, ik weet het nog precies, begin mei, om deze tijd stond in Moskou alles al in bloei, het was warm, alles baadde in het zonlicht. Elf jaar zijn voorbijgegaan, en ik zie het allemaal nog voor me, alsof we gisteren pas zijn vertrokken. Lieve God! Vanmorgen werd ik wakker, zag al dat licht, zag het voorjaar, en ik werd helemaal blij van binnen, ik kreeg zo'n verschrikkelijk heimwee naar onze geboortegrond.

TSJEBOETIKIN Niks, geleuter!

TOEZENBACH Natuurlijk, onzin.

(Masja, in gedachten over haar boek gebogen, begint zacht een liedje te fluiten)

OLGA Niet fluiten, Masja. Hoe kùn je! *(Pauze)* Iedere dag op het gymnasium en dan 's avonds ook nog les geven – ik denk dat ik daar steeds die hoofdpijn van krijg, ik geloof dat ik al oud begin te worden. Echt waar, in de vier jaar die ik nu op het gymnasium werk, voel ik hoe ik iedere dag – druppel voor druppel – iets van mijn kracht en mijn jeugd verlies. En ik droom nog maar van één ding, steeds opnieuw en steeds sterker...

IRINA Naar Moskou gaan. 't Huis verkopen, achter alles hier een punt zetten en naar Moskou...

OLGA Ja! Heel gauw naar Moskou!

(Tsjeboetikin en Toezenbach lachen)

IRINA Onze broer wordt professor, denk ik, die blijft hier hoe dan ook niet wonen. Het probleem is alleen onze arme Masja.

OLGA Masja kan de hele zomer naar Moskou komen, elk jaar.
(Masja begint zachtjes een liedje te fluiten)

IRINA Geve God, dat het allemaal zo uitkomt. *(Kijkt door het raam)* Wat is het mooi weer vandaag. Ik weet niet, maar ik voel me vandaag zo fijn vanbinnen. Vanmorgen besepte ik dat het vandaag mijn naamdag was en ineens voelde ik me blij en ik dacht aan onze kinderjaren, toen moeder nog leefde. En toen kwamen er zulke heerlijke gedachten in mij op, gedachten, heerlijk!

OLGA Je straalt helemaal vandaag, je ziet er opvallend mooi uit. En Masja is ook mooi. Andrei zou er ook goed uit kunnen zien, maar hij is zo dik geworden, dat staat hem niet. Ik daarentegen ben oud geworden, zo mager, vast en zeker omdat ik me zo erger aan de meisjes op het gymnasium. Ja, vandaag heb ik vrij, ik ben thuis en heb geen hoofdpijn, ik voel me jonger dan gisteren. Ik ben achtentwintig, maar... Alles is goed, alles komt van God, maar ik denk wel, als ik

zou trouwen en de hele dag thuis kon zitten, zou dat veel beter zijn. *(Pauze)* Ik zou mijn man liefhebben.

TOEZENBACH *(Tegen Soljonij)* Wat sla jij een wartaal uit zeg, het is te gek om naar te luisteren. *(Komt de kamer binnen)* Dat vergat ik nog te zeggen. Vandaag komt onze nieuwe batterij-commandant Wersjinin bij jullie op bezoek. *(Gaat aan de piano zitten)*

OLGA Zo! Dat doet me plezier.

IRINA Is hij oud?

TOEZENBACH Nee hoor, gaat wel. Hooguit veertig, vijfenveertig. *(Begint zachtjes te spelen)* Zo te zien een aardige vent. In elk geval niet dom. Alleen praat hij wat veel.

IRINA 'n Interessante man?

TOEZENBACH Ja hoor, alleen heeft hij een vrouw, schoonmoeder en twee dochtertjes. Behalve dat, is hij voor de tweede keer getrouwd. Waar hij maar op bezoek komt, vertelt hij dat hij een vrouw en twee dochtertjes heeft. Dat zal hij hier ook wel vertellen. Zijn vrouw heeft ze, naar het schijnt, niet allemaal op een rijtje, ze draagt een lange vlecht, net als een klein meisje, praat op gezwollen toon over hoogdravende zaken, filosofeert en onderneemt af en toe een paar zelfmoordpogingen, kennelijk alleen om haar man het leven zuur te maken. Ik was al lang bij haar weg geweest, maar hij verdraagt het en beklaat zich alleen maar.

SOLJONIJ *(Komt met Tsjeboetikin uit de zaal de salon in)* Met één arm til ik maar vijftwintig kilo, maar met alle twee zo'n tachtig, negentig zelfs. Daaruit concludeer ik dat twee man niet tweemaal zo sterk zijn als één, maar driemaal, zo niet sterker...

TSJEBOETIKIN *(Leest een krant terwijl hij loopt)* Bij haaruitval... tien gram naftaline op een halve fles spiritus... oplossen en dagelijks gebruiken... *(Schrijft iets in zijn notitieboekje)* Dat zullen we eens even opschrijven. *(Tot Soljonij)* Zoals ik dus zei, je doet de kurk op de fles, en daar doe je een glazen buisje doorheen... Dan neem je gewoon een beetje fijngestampte aluin...

IRINA Iwan Romanitsj, lieve Iwan Romanitsj!

TSJEBOETIKIN Wat is er, m'n meisje, m'n engeltje?

IRINA Zeg eens hoe het komt dat ik vandaag zo gelukkig ben?

Ik voel me net alsof ik in een zeilboot zit, boven mij de wijde blauwe lucht, en grote witte vogels die erlangs trekken. Hoe komt dat? Hoe?

TSJEBOETIKIN (*Kust haar handen, teder*) Mijn witte vogel...

IRINA Toen ik vanmorgen wakker werd, opstond en me waste, was het net of mij ineens alles duidelijk werd op deze wereld, en ik weet nu hoe je leven moet. Lieve Iwan Romantsj, ik weet alles. Een mens moet zijn best doen, werken in het zweet zijns aanschijns, wie hij ook is, want alleen daarin ligt de zin en het doel van zijn leven, zijn geluk, zijn zaligheid. Wat heerlijk, een arbeider zijn, opstaan bij het kriecken van de dag en op straat stenen gaan hakken, of een herder of onderwijzer en dan lesgeven aan kinderen, of machinist op een trein... mijn God, dit is het toch niet, dit is toch geen menswaardig bestaan, je kan beter een os zijn, beter een gewoon paard, en alleen maar werken, dan een jonge vrouw, die 's middags om twaalf uur opstaat, dan koffie drinkt op bed, en dan nog eens twee uur bezig is met haar toilet... o wat verschrikkelijk! Zoals bij warm weer een mens dikwijls snakt naar een beetje water, zo snak ik nu naar werk. En als ik van nu af aan niet vroeg opsta en ga werken, dan moet u maar een eind maken aan onze vriendschap, Iwan Romantsj.

TSJEBOETIKIN (*Teder*) Dat doe ik, dat doe ik...

OLGA Vader heeft ons geleerd om om zeven uur op te staan.

Irina wordt nog altijd om zeven uur wakker, maar ze blijft dan minstens tot negen uur liggen om na te denken over het één of ander. En met een doodernstig gezicht! (*Lacht*)

IRINA Jij ziet mij altijd nog als een klein meisje en vindt het raar als ik een ernstig gezicht trek. Ik ben twintig!

TOEZENBACH Dat verlangen naar werk, o mijn God, ik begrijp haar zó goed! Ik heb nog nooit van mijn leven gewerkt. Geboren in Petersburg, een kille stad, de leegte zelf, in een familie, die nooit werk of wat voor zorgen dan ook gekend

heeft. Ik weet nog goed: als ik met verlof thuiskwam was er altijd een lakei die mijn laarzen uittrok, ik was toen een gril-
lig jongetje, maar mijn moeder keek vol eerbied naar me op
en verbaasde zich erover als anderen me met andere ogen be-
keken. Alle werk werd ver van mij gehouden. Ik werd erte-
gen beschermd. Maar voor altijd is dat nèt niet gelukt, nèt
niet! De tijd is gekomen, er hangt iets in de lucht, iets enorms
komt er op ons af, een gezonde, sterke storm steekt er op,
het komt, het is al vlakbij en dan zal heel gauw alle luiheid
uit onze samenleving zijn weggevaagd, alle onverschilligheid,
de vooroordelen tegen de arbeid, dat wegrotten van verve-
ling. Ik ga werken, en over vijftieng, dertig jaar tijd zal
iedereen werken. Iedereen!

TSJEBOETIKIN Ik niet.

TOEZENBACH U telt niet mee.

SOLJONIJ Over vijftieng jaar ben jij niet meer op deze
wereld, goddank niet. Binnen twee, drie jaar sterf jij aan een
hartaanval, of je maakt me zó driftig, dat ik je een kogel door
je kop jaag. *(Haalt een flesje reukwater uit zijn zak en bespren-
kelt zijn borst en handen)*

TSJEBOETIKIN *(Lacht)* Ik heb eigenlijk nooit iets uitgevoerd.
Sinds de universiteit heb ik geen vinger meer uitgestoken, geen
boek meer gelezen, alleen nog maar kranten... *(Haalt nog een
krant uit zijn zak)* Hier... Ik weet uit de krant, dat er een ze-
kere Dobroljoebon heeft bestaan, maar wat hij nou eigenlijk
geschreven heeft – ik weet het niet... God mag het weten...
(Men hoort iemand van beneden tegen de zoldering kloppen) Kijk
eens aan... Ze roepen me beneden, er is iemand voor me. Ik
ben zó weer terug... wacht maar even... *(Gaat snel af, haalt
onderwijl zijn hand door zijn baard)*

IRINA Die voert wat in zijn schild, vast!

TOEZENBACH Ja. Hij is zó plechtstatig de deur uitgegaan,
die komt vast terug met een cadeautje voor je.

IRINA Wat vervelend!

OLGA Ja, dat is vreselijk! Altijd doet hij domme dingen.

MASJA Aan de golvende kust staat een groene eik met een

schitterende ketting van goud om zijn stam... een schitterende ketting van goud... *(Staat op en begint zacht te zingen)*

OLGA Je bent vandaag zo sloom, Masja.

(Masja zet zingend haar hoed op) Waar ga je heen?

MASJA Naar huis.

IRINA Wat gek...

TOEZENBACH Zo maar weggaan op iemands naamdag!

MASJA Wat maakt dat uit... Ik kom vanavond weer terug. Dag, m'n liefje. *(Kust Irina)* Ik wens je nogmaals veel gezondheid en geluk... Vroeger, toen vader nog leefde, kwamen er altijd wel zo'n dertig tot veertig officieren op onze naamdag, vrolijk, levendig was het hier, maar nu... anderhalve man en een paardkop, en het is zo stil als in de woestijn... Ik ga weg... Ik ben vandaag melanchogriepig*, enfin, vrolijk is anders, let maar niet op mij... *(Lacht door haar tranen heen)* We praten later wel, tot ziens, het beste, mijn liefje, ik moet nog ergens naar toe.

IRINA *(Ontevreden)* Nou, jij bent me d'r eentje...

OLGA *(In tranen)* Ik begrijp je wel, Masja.

SOLJONIJ Als een man filosofeert, dan komt daar filosofistiek uit voort, of wie weet, sofistiek, maar als een vrouw gaat filosoferen, of twee vrouwen, wat komt daaruit voort... Trek maar eens aan mijn vinger.

MASJA Wat bedoelt u daarmee, akelige, afschuwelijke man?

SOLJONIJ Niets. Er kwam geen woord meer uit zijn bek, want de beer zat op zijn nek.

(Pauze)

MASJA *(Tot Olga, kwaad)* Huil niet!

(Anfisa en Ferapont komen op met een taart)

FERAPONT Hierheen, vadertje. Kom binnen, je hebt schoone voeten. *(Tot Irina)* Namens de districtsraad van Prozorow, Michail Iwanitsj... een taart.

IRINA Dank je. Ga maar zeggen dat ik ze bedank. *(Neemt de taart aan)*

* Ook in het Russisch een samengeraapt woord, dat niet bestaat.

FERAPONT Wat?

IRINA *(Luid)* Ga ze maar bedanken!

OLGA Njanja, geef hem een stuk taart. Ferapont, ga weg, dan krijg je een stuk taart van haar.

FERAPONT Wat?

ANFISA Kom, vadertje Ferapont.

SPIRIDONITSJ Kom maar... *(Gaat met Ferapont af)*

MASJA Ik moet die Protopopow niet, die Michail Potapitsj of Iwanitsj. Die moet je niet uitnodigen.

IRINA Ik heb hem niet uitgenodigd.

MASJA Heel goed.
(Tsjeboetikin komt binnen, gevolgd door een soldaat met een zilveren samowar; gemompel van verbazing of afkeuring)

OLGA *(Slaat haar handen voor het gezicht)* Een samowar. Dat is verschrikkelijk! *(Gaat de zaal in naar de tafel)*

IRINA Liefste Iwan Romanitsj, wat doet u nou toch!

TOEZENBACH *(Luid)* Ik heb het jullie toch gezegd.

MASJA Iwan Romanowitsj, dat u zich niet schaamt!

TSJEBOETIKIN Mijn goeie, lieve schatten, jullie zijn het enige wat ik heb, jullie zijn voor mij het dierbaarste dat er op de wereld bestaat. Ik ben bijna zestig, ik ben een oude man, een eenzame, oude niksnut... Het enige goede aan mij is mijn liefde voor jullie, en als jullie er niet waren, dan was ik al lang niet meer op de wereld... *(Tot Irina)* Liefste, mijn kind, ik ken je vanaf de dag dat je geboren werd... ik heb je nog in mijn armen gehouden... ik hield zielsveel van je moeder zaliger...

IRINA Maar waarom zulke dure cadeau's!

TSJEBOETIKIN *(In tranen, boos)* Dure cadeau's... Ach, schei toch uit jullie! *(Tegen zijn oppasser)* Zet de samowar daar neer... *(Aapt haar na)* Dure cadeau's...
(De oppasser draagt de samowar de zaal in)

ANFISA *(Loopt door de salon)* Liefjes, een onbekende kolonel! Hij heeft zijn jas al uitgetrokken, kinderen, hij komt hierheen. Arinoesjka, netjes zijn hoor, vriendelijk, beleefd... *(Terwijl ze weggaat)* En het is al lang tijd om te gaan eten... Lieve God...

TOEZENBACH Dat zal Wersjinin zijn!

(Wersjinin komt op)

TOEZENBACH De luitenant-kolonel Wersjinin.

WERSJININ *(Tegen Masja en Irina)* Ik heb de eer mij voor te stellen: Wersjinin. Ik ben erg, erg blij, dat ik eindelijk eens bij u ben. Wat zijn jullie veranderd! Ojojoi!

IRINA Gaat u zitten, alstublieft. Wij zijn heel erg blij.

WERSJININ *(Vrolijk)* Ik ben blij, ik ben blij! Maar jullie waren toch met z'n drieën – drie zusters? Ik herinner mij – drie meisjes. De gezichten herinner ik me niet meer, maar wel, dat uw vader, kolonel Prozorow, drie kleine meisjes had, dat weet ik nog precies, dat heb ik met eigen ogen gezien. Wat vliegt de tijd. Ojoj, wat vliegt de tijd!

TOEZENBACH Alexander Ignatjewitsj komt uit Moskou.

IRINA Uit Moskou? Komt u uit Moskou?

WERSJININ Ja, uit Moskou. Uw overleden vader was daar batterij-commandant en ik was in diezelfde batterij officier. *(Tegen Masja)* Uw gezicht herinner ik mij nog wel een beetje, geloof ik.

MASJA Maar ik het uwe niet.

IRINA Olja! Olja! *(Roept naar de zaal)* Olja, kom eens hier! *(Olga komt uit de zaal)*

IRINA Overste Wersjinin blijkt uit Moskou te komen.

WERSJININ U moet Olga Sergejewna zijn, de oudste... dan bent u Marija...en u Irina – de jongste...

OLGA U komt uit Moskou?

WERSJININ Ja. Ik ben in Moskou op school geweest en ben in Moskou in dienst gegaan, heb er heel lang gelegen, kreeg tenslotte de batterij hier toegewezen – en ben hierheen gekomen, zoals u ziet... Heel erg goed kan ik me jullie eigenlijk niet meer herinneren, ik herinner me alleen dat er drie zusters waren. Uw vader staat in mijn geheugen gegrift; als ik mijn ogen dicht doe zie ik hem zó voor me. Ik kwam vaak bij jullie op bezoek in Moskou...

OLGA Ik meende, dat ik me iedereen daar nog herinnerde, maar nu opeens...

WERSJININ Ik heet Alexander Ignatjewitsj...

IRINA Alexander Ignatjewitsj, u komt uit Moskou... wat is dat een verrassing!

OLGA Wij gaan namelijk weer terug naar Moskou.

IRINA We denken dat we er in de herfst al zullen zijn. 't Is onze geboortestad, we zijn daar geboren... In de Oude Basmannaja-straat...

(Beiden lachen blij)

MASJA Tot onze grote verrassing hebben we dus een stadgenoot ontmoet. *(Levendig)* Nu weet ik het weer! Weet je nog, Olga, we hadden het thuis altijd over "de verliefde majoor". U was toen eerste luitenant en op iemand verliefd, en ik weet niet waarom, maar iedereen plaagde u en noemde u majoor...

WERSJININ Aha, aha... *(Lacht)* De verliefde majoor, zo was het...

MASJA Toen had u alleen nog maar 'n snor... Oh, wat bent u oud geworden! *(In tranen)* Wat bent u oud geworden!

WERSJININ Ja, toen ze me de verliefde majoor noemden, was ik nog jong, en verliefd. Nu niet meer.

OLGA Maar u hebt nog niet één grijze haar. U bent ouder geworden, maar nog niet oud.

WERSJININ In ieder geval wèl drieënveertig. Bent u al lang weg uit Moskou?

IRINA Elf jaar. Nou, wat is er nou, Masja, je huilt, gekke meid... *(In tranen)* Nou moet ik ook huilen...

MASJA Er is niks! En in welke straat woonde u?

WERSJININ In de Oude Basmannaja.

OLGA Daar hebben wij ook gewoond...

WERSJININ Ik heb ook een tijd in de Nemjetskaja-straat gewoond. Van de Nemjetskaja liep ik dan naar de rode kazerne. Onderweg moest ik altijd over een sombere brug, onder die brug ging het water onheilspellend tekeer. Als je eenzaam bent, word je daar doodmelancholiek van. *(Pauze)* Maar hier, wat een brede, wat een schitterende rivier! Een verrukkelijke rivier!

OLGA Ja, alleen is het koud! 't Is koud hier, en er zijn muggen...

WERSJININ Ach kom nou! Een gezond en goed Slavisch klimaat, bos, de rivier... en ook berken. Vriendelijke, bescheiden boompjes, die berken, ze zijn me liever dan alle andere bomen. Het leven is hier mooi. Alleen is het merkwaardig, dat het station zo ver weg ligt, twintig werst ver... En niemand weet waarom.

SOLJONIJ Ik weet waarom. *(Iedereen kijkt hem aan)* Omdat, als het station dichtbij zou zijn, dan was het niet ver weg, en als het ver weg ligt, dan is het namelijk niet dichtbij.
(Pijnlijke stilte)

TOEZENBACH 'n Grapjas, die Wasili Wasiljitsj.

OLGA Nu weet ik het ook weer. Ik weet 't weer.

WERSJININ Ik heb uw moeder nog gekend.

TSJEBOETIKIN Een lieve vrouw was ze. God hebbe haar ziel.

IRINA Mama ligt in Moskou begraven.

OLGA Op het Nowo-Djewitsje-kerkhof...

MASJA Stel je voor, ik begin haar gezicht al te vergeten. Zo zal het ons ook vergaan. Men zal ons vergeten.

WERSJININ Ja. Men zal ons vergeten. Dat is ons lot nu eenmaal, daar is niets aan te doen. Alles wat ons nu zo serieus voorkomt, zo betekenisvol, zo ontzettend belangrijk – het vergaat met de tijd, het zal vergeten worden of niet meer belangrijk lijken. *(Pauze)* En het interessante is dat wij nu nog op geen stukken na weten wat ooit groot en belangrijk zal worden genoemd, en wat men erbarmelijk en belachelijk zal vinden. Vond men de ontdekkingen van een Copernicus, of neem nou Columbus, niet volslagen zinloos en lachwekkend in het begin, terwijl de onzin die één of andere gek opschreef voor de hoogste waarheid werd versleten? En het kan best gebeuren dat men ons huidige leven, waar we nu betrekkelijk vrede mee hebben, mettertijd uiterst merkwaardig zal vinden, onbeholpen, onintelligent, niet zo erg puur, misschien zelfs zondig...

TOEZENBACH Wie weet? Misschien vinden ze later ons leven wel groots, en gedenken ze ons met het grootste respect. Er zijn tegenwoordig geen martelingen meer, geen openbare

terechtstellingen, geen veroveringsoorlogen, ofschoon, er is nog wel een heleboel ellende!

SOLJONIJ *(Met een hoog stemmetje)* Tsjiep, tsjiep, tsjiep... Voeder een baron vooral niet met grutten, geef hem wat te filosoferen.

TOEZENBACH Wasili Wasilitsj, alsjeblijft, laat me met rust... *(Gaat ergens anders zitten)* Dit gaat me echt zo zoetjesaan vervelen.

SOLJONIJ *(Met een hoog stemmetje)* Tsjiep, tsjiep, tsjiep...

TOEZENBACH *(Tegen Wersjinin)* De ellende die we vandaag de dag om ons heen zien – en dat is nogal wat! – is uiteindelijk een getuigenis van de hoge morele standaard die de maatschappij intussen bereikt heeft...

WERSJININ Ja, ja, natuurlijk.

TSJEBOETIKIN U hebt zo even gezegd, baron, dat ons leven groots genoemd zou worden, maar de mensen zijn klein, nog altijd... *(Staat op)* Kijk eens, hoe klein ik ben. Om mij te troosten moesten ze dus wel zeggen dat mijn leven groots is geweest, klaar als een klontje.

(Achter het toneel klinkt vioolspel)

MASJA Dat is Andrei, die daar speelt, onze broer.

IRINA Hij is onze geleerde. Hij wordt vast nog eens professor. Papa was soldaat, maar zijn zoon heeft een maatschappelijke loopbaan gekregen.

MASJA Op verzoek van papa.

OLGA We hebben hem zó geplaagd vandaag. Hij schijnt een beetje verliefd te zijn.

IRINA Op een meisje van hier. Ze komt heel waarschijnlijk vandaag op bezoek.

MASJA Ah, zoals die zich kleedt. Het is niet eens lelijk of ouderwets, het is gewoon zielig. Een soort rare, knalgele rok, met zo'n smakeloze franje en dan met een rode blouse. En haar wangen glimmen alsof ze geschrobd zijn! Andrei is niet verliefd op haar – dat kan ik niet geloven, hij heeft toch smaak, hij doet maar een beetje alsof, hij wil ons ergeren, hij hangt de pias uit. Gisteren heb ik gehoord, dat ze met Protopopow

gaat trouwen, de voorzitter van de districtsraad. En dat zou prima zijn. *(Door de zijdeur)* Andrei, kom hier! Lieverd, een ogenblikje!

(Andrei komt op)

OLGA Dat is mijn broer, Andrei Sergejitsj.

WERSJININ Wersjinin.

ANDREI Prozorow. *(Veegt het zweet van zijn gezicht)* U bent onze nieuwe batterij-commandant?

OLGA Stel je voor, Alexander Ignatjewitsj komt uit Moskou.

ANDREI Ja? Nou, gefeliciteerd, dan zullen mijn zusters u wel niet meer met rust laten.

WERSJININ Het is me vast al gelukt om uw zusters te vervelen.

IRINA Kijk eens, wat een leuk portretlijstje Andrei me vandaag heeft gegeven! *(Laat een klein lijstje zien)* Heeft hij zelf gemaakt.

WERSJININ *(Kijkt naar het portretlijstje en weet niet wat hij zeggen moet)* Ja... 't is wat...

IRINA En het lijstje daar boven de piano heeft hij ook gemaakt.

(Andrei maakt 'n afwijzend gebaar met zijn hand en gaat weg)

OLGA Hij is onze geleerde, hij speelt viool, en maakt allerlei houtsnijwerk, in één woord, een meester op alle gebied, Andrei, ga niet weg! Hij heeft de gewoonte om altijd weg te lopen. Kom hier.

(Masja en Irina pakken hem bij de arm en brengen hem lachend terug)

MASJA Kom, kom!

ANDREI Laat me alsjeblieft.

MASJA Wat ben jij een rare! Alexander Ignatjewitsj noemden we vroeger "de verliefde majoor", maar hij was geen seconde boos.

WERSJININ Geen seconde.

MASJA En ik noem jou nu "de verliefde violist"!

IRINA Of de verliefde professor!...

OLGA Hij is verliefd! Androesja is verliefd!